

80

Полтавская область. Лубны.
Памятник юным героям
Полтавская область. Лубны.
Памятник юным героям

Куда Лубны 54
Вул. Уколова 5-2 кв 38.

Кому Мамяку
Владимеру
Антоновичу.

Индекс предприятия связи и адрес отправителя
315500

г. Лубны

М. Т. 2.

2 5 2 0 5 4

Пишите индекс предприятия связи места назначения

0123456789

Внимание!
Образец написания цифр индекса:

дизайнер Е. Горбань
художник Ф. Килессо
Министерство связи СССР, 1988
17.05.88 8838 Чл. 6 к. Рисунок художника Т. Панченко
отдел на Пермской ф-ке Гознака

88

Я прочитала «33-й»: Голод (+) Анон
і хоч я і не працювала а хоту і я хот
тільки опекати, я родилась в кінці 1928 р.
а пошто все як кажемо ідиной кажемо
мій тато тоді воював німцям і
повернувся додому не похиті епірідь оскон-
ки контужений і його казали десь
у госпиталь забрали, а мама Теодора
десь на роботу, а ми дома, на записку
у нас стояло ліжечко жита мина
його стояли як ліжечко було на ніг або
із поє, і в нас маїнікське було в колесі
жидіна одроду була зима кінць 1932 р.
Як дома наваляло повно мушкетир
полапали двері до воти були замкнуті
і забрали те зерно, і пішли дверей
зачекати іди було до полапай і поки
мама прийшла нас епірідь замело в
конті, тоді кажемо у нас епірідь голод
ми іди епірідь із епірідь кукуркузи
ма було дивелось у вікно як прійдуть
бендїсмені, це ті що завезли торг
і з боюта кіними в цугерї меденїя
в город, ми виділоли поєніц полі
босї збірали ті кудки і шукали в іє
зерна овса, дожедались всім то
де веладела травитка із землі то
ми іди рвали, а люди як лупти
валлись епірідь по дорозі по ніг те-
мали, і одні раз я пошто це
мою і маму тетоє положив на
подводу і поєзли із двору, а до
нає преїма знає маїма
собрало нас в кунку і те що в
контесі винесла положилла

2) і сказала ви не розходьтесь вое
зараз заберуть, то ми достаем
до ночі і нас ніхто не вб'є і от
на другий день ми всі розлізлись
по мешкантя тільки от нікуди
не пішло що в поветовку в оту
вмерло а я мама повернулася
то його поховала, а боже не вона
до вона немощна була а пішла в
сельсовет та попросила людей
сельсовет дав 2 головні і з били
труну і похоронили, а я пройшов
тае полку в армію так пренесли
повестку казали його в захвисте не-
ма так воти прейскам і ореепу-
-вам маму прейшлоє звать
сусірів щоб повідзем що його не
має.

А кації взгляд що в нашії голодоби
верувати мекі свої руководителі
до вони не голодували.

А я помяно іду дорогою і застряла і се-
-талась жеталась і впала на перід
і застряла і ругали мене в рот
і гряді лізе і ніхто не веймає, а не
ось іде бригадір думаю буду плакати
можже вийти а він од мене затуливи
рукою щоб мене не багачить той
пішов і я так і осталась день стур-
-мівала і на ніч осталась

і з одного боку під тилом лесека
песенна жертва із мильного стовбитою
дитинкою проти овору лизетина
із сикомі лаукивевий братошча
вони всі давню все були не жеві
од'їе воздузе і шов по селу і
люди їздил кіньми та коні меною^{ть}
грязь та потолу братошкі та тац
ного в грязь у лісели. Їсти не було
сиде нічого рвати берестове листя та
із липи таке і варилі розі і дають
Тамно в нас стояла чайденка солі
на столі і одні раз зайшло до нас
два голівні обладали мене та в на-
мені тіло коли єди кістки та
вони розвзали свій узол коли
там люди уса воєні наму сль
із чашечки вилепам і посылмі се
із вдалі і піли. Скризь вальме
люди кісто іє жоронд. Потом од-
крім жєла, од тісе дїтей чїї батьки
в колмоєні, тоїї жєла какедїї дємь
наведуть чупом повно дїтей, і ма-
нісївкі вковетоскарє, а в жєлоє
варилі грєсачу полову полову дїту
какедїї дємь жєртваї дїли оту полову
жєс нам і насєпам то ми не їм
а кєдуло, ні кроватїє нічого було
матєрі гєуть єперєду дїтинку неє а із-
заду дрєвєжні нєвєні щоб там лєма жє
дїтинка єкризь жєтавлєнє нєзвалмі
вїтьмї і ті дїтєсєм ротїєм нєрозжєвїлї
ї то нєтєм і дїа то нєтєм дїк нєтєм
вєртам голівкї жє нєтєм та прєсї-
м їєтї то їм тоєє вєноєтє полову

У горах як і так і в'їжджале мери
і ти що в погварі і ти що зодили
каждий день і як за димом річки премо-
дели в вечері а дядні лемам і днів по
три а той більше, потім народило лемет
і нам почали варить миво і берест-
кове лемет, і князьки із ками не їли і
раз не дачели, і повели знає дні і ще
ходили до суми куратся но я до річки
добила там, лемала а стали до дому
їти а я не могу і ніщо не болить а і ти
не можеш князьки мене били били і зоручу
тхли а оден джелець, оден сидів коло
річки там дачив, вона мене били били
а тоді і князьки і гори доливного князь і
я як вони князьки так і джелець до я все
знала а не подумала і боручимея, вони
князьки із тими дитками пішли а я де-
точас лемі і невдроко лемать стовбула
но я невстохней повернутом, Вдруг
чю жтось мене так немно бере на руки
і князька а хто отой, дядя що сидів коло
річки він мене покис і на річкеньному
положив по дольну нарав травичку
і підмостві положив мене і перелес-
тив і пішов чусе, і преніс мене до ісе
трави мене поведе енебло та солодки
челстє і дав і їм, а поряд на горі
на річкеному еноти миса лемети
і обемети на обеметику і зодить сого
охранять. А хто коєт та взяв та
вервав кашою та і зодить зерно по
тиса людей аретовували і мидали в по-
реба і там замечали, і моя мама по-
ла картонку і жнось випололась така
картонкою як порошину і вона і

